

El Diacrític | Actualitzat el 04/12/2021 a les 12:25

La ?rerevictimització' dels mitjans

Article de Sara Blázquez publicat a Mèdia.cat sobre el paper dels mitjans a l'hora d'informar dels casos de violència masclista | «Si el poder judicial revictimitza, en molts casos els mitjans de comunicació 'rerevictimitzen', perquè en comptes de promoure la recuperació de l'agredida, el que fan és exposar-la a noves violències»

Manifestació de l'últim 25-N a Vic | Sara Blázquez

«La víctima de la violació d'Igualada va conèixer els seus dos agressors a les xarxes socials», «Apunten que la menor atacada sexualment a Igualada va marxar de la discoteca amb un noi», «La víctima de la violació d'Igualada ha perdut l'oïda d'una orella a causa de l'agressió», «Una jove de 16 anys, ingressada en estat greu per una brutal violació a Igualada», «A l'UCI la menor víctima d'una violació múltiple a Igualada i en busquen els autors», «Investiguen a Igualada una brutal violació d'una menor de 16 anys, que és a l'UCI», «Els autors de la brutal violació a una jove a Igualada estarien identificats», «Els Mossos investiguen si més d'una persona va violar a la menor d'Igualada».

Aquests són només alguns dels titulars que mitjans catalans van escriure per explicar l'agressió sexual que va patir una menor la nit de la castanyada a Igualada. Quasi tots fan èmfasi en la brutalitat de l'agressió, en l'hospitalització de la jove i la gravetat de les lesions o fins i tot suggereixen la relació prèvia de la persona agredida amb els agressors.

És evident que cal informar de les violències sexuals als mitjans, explicar-les, visibilitzar-les, però mai sense tenir en compte com aquestes informacions poden afectar a les agredides. Es parla molt de la revictimització a la qual estan sotmeses una vegada s'inicia el procés judicial, que no deixa de ser una forma de violència institucional, amb un clar biaix de classe i origen, moltes

vegades. Han de reviure amb tota mena de detalls l'agressió denunciada, amb la pressió d'encaixar dins el rol que se suposa que ha de tenir una víctima: mai forta, sempre destrossada.

Però si el poder judicial revictimitza, en molts casos els mitjans de comunicació *rerevictimitzen*, perquè, com en el cas del circuit judicial, en comptes de promoure la recuperació de l'agredida, el que fan és exposar-la a noves violències. Sobretot en tots aquests casos tan mediàtics de violacions en grup que s'han donat durant els darrers mesos, el més recent a Igualada, on hi ha més perill de caure en la descontextualització, la fiscalització de les denunciants o la invisibilització dels agressors sota el paraigua de la presumpció d'innocència.

Hi ha mitjans, però, que s'esforcen a posar context a les violències masclistes i a la justícia patriarcal, com és el cas de La Directa, per exemple. En una de les últimes edicions, Anna Celma signa un reportatge de vuit pàgines titulat «Víctimes de la justícia patriarcal», on s'analitza la violència institucional estructural, la revictimització en el sistema penal, la burocràcia, el paper de cadascun dels actors que formen part del circuit judicial, els biaixos que existeixen i, també, el paper dels mitjans de comunicació.

Com assenyala la peça, de judicis per violències masclistes n'hi ha cada dia, però els més mediàtics solen ser les agressions sexuals en grup, o aquells casos més extrems. Casos que s'agafen com a exemple i es converteixen en bandera, sense saber fins a quin punt afecta les persones agredides. En el cas d'Igualada nombrosos mitjans van explicar amb tota mena de detalls les lesions que va patir la jove agredida, detalls que no calen per entendre la gravetat de l'agressió, com diu la peça.

Em quedo amb les idees que apunten les membres del col·lectiu feminista Justa Revolta de Sabadell, també dins la peça «Informar no pot implicar vulnerar les agredides», dins el reportatge de la companya Anna Celma: «Informar no pot implicar vulnerar i pertorbar la intimitat de les agredides. No hauria d'implicar revictimitzar ni contribuir a generar terror sexual a la resta de les dones», i afegeixen que «cal aprofitar els mitjans per estendre discursos feministes que assenyalen la responsabilitat de les institucions, dels homes que agredeixen, de la societat. I que deixin de posar l'atenció en les dones que han estat agredides». Rellegim els titulars del començament?

Article publicat originàriament a Mèdia.cat.